SKANDAL

AV MÄRTA STARNBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

(Forts. fr. föreg. nr.)

Han var hennes enda barn. Han var hennes stora glädje och hennes stora stolthet, och han var hennes hopp. Hon var mera rädd om honom, än hon var rädd om sitt öga, och det var endast på honom hon tänkte, då hon talade om fröken Louise. Hon hade arbetat mycket i sitt liv, tungt kroppsarbete, och hon var glad, att sonen skulle sparas från sådant. Själsarbetets tyngd förstod hon ej att bedöma. Hon hade understött mannen i hans möda att ge sonen en god uppfostran och tagit tunga tag för att sonen måtte slippa det. De hade haft honom i folkskolan, tills han fyllt sitt tionde år, och nu i åtta år hade de haft honom i skola i staden. Det hade varit åtta lyckliga år. De hade rustat ut honom, sonen, så gott de kunde och sänt honom till staden varje år, och de hade talat om honom och tänkt på honom, medan han var borta. Och så hade han kommit hem — ett stycke längre, än då han for, käck och glad och med de vackraste betyg. Då han kom upp i femte klassen, hade hon gjort i ordning det lilla vindsrummet åt honom, och där tyckte hon om att dröja, då hon om morgonen städade det eller om aftonen redde hans bädd. Hon tyckte om att stå där och bläddra i hans böcker, som växte med varje år, eller se på hans blommor. Med glädje skänkte hon honom åt böckerna och åt vetenskapen, ty det var lyckan, trodde hon.

Och nu var han aderton år. Han hade varit bjuden på dans ett par gånger och inte gått, och det hade glatt henne. Hon visste att sonen befann sig i en farlig belägenhet, och hon ville rädda hela hans håg och allt hans intresse åt böckerna. Och så hade fröken Louis kommit i hans väg, lilla grevinnan, som hon kallades. Hon kunde inte begripa, hur det hade gått till, och hon var inte glad åt det. Hon kunde dra hans håg till sig, bort ifrån böckerna, och det kunde inte bli till någon lycka för honom. Hon var ju så högt uppsatt, och hon skulle nog inte som stor bry sig om en skogvaktarson. Och så var hon ju inte ens snäll. Ingen talade väl om henne. Det höll nästan på att bli henne till en sorg, att fröken Louise sällskapade med hennes son, och hon grubblade över hur hon skulle kunna göra slut på det, innan det var för sent. Ernst hade också blivit så annorlunda sedan hon börjat springa där. Ibland sjöng han, så att han inte ens hörde då hon ropade på honom, och ibland fick hon inte ett ord ifrån honom. Nej, det vore hans olycka, om han komme att fästa sig vid fröken Louise, det kände hon, och hon ville rädda honom.

Då hon den kvällen kom upp på hans rum för att bädda, och hon som vanligt stannade ett tag vid hans skrivbord, där alla hans papper låg öppna för henne som hittills hans tankar, fick hon se, att ett av papperen var fullklottrat med namnet Margareta. Det slog henne med förvåning. Hon visste, att fröken Louise inte hette så, och hon kände ingen med det namnet. Hon gick och tänkte på det, tills det blev henne omöjligt att bära det längre, och så frågade hon honom:

"Känner du någon som heter Margareta?"

Vad hans ansikte blev förvandlat. Först såg han på henne utan att svara, och så kom svaret som en fråga.

"Hur så?"

"Jag såg på ditt skrivbord, att du skrivit ett helt papper fullt med det namnet".

Han vände sig bort så att hon kunde inte se hans ansikte.

"Jag känner ingen, som heter Margareta, men det är ett historiskt namn".

Han tog sin mössa och gick ut.

Hans ord gladde henne. Det hörde således till hans böcker. Hon ville så gärna, att allt vad han tänkte och gjorde stode i samband med hans böcker. Hon kunde avstå honom, skänka honom helt åt hans böcker, om det gällde, men någon annan fick inte komma och dela på honom nu, splittra honom, så att hennes storhetsdröm om sonen gingo om intet. Men så kom hon ihåg hans ansikte, då hon nämnda namnet Margareta, och hon kände, att han kommit bort från henne en bit, att någonting kommit emellan dem, och att han bar på något, som han inte kunde lägga fram för henne. Det sved till någonstans i hans inre. Till henne hade han hittills kommit med alla sina bekymmer och alla sina fröjder — fadern var en mycket sträng man — och hon hade delat allt med honom. Men nu hade något okänt lagt sig emellan dem.

IV.

Då Ernst ätit sin frukost, tog han sin "Horatius" med sig och gick inåt skogen. Han brukade sitta på vedstubben i vedboden och läsa, medan han väntade på fröken Louise, och räkna ut, då hennes sena frukosttimme var förbi. Men i dag gick han inåt skogen, gick för att möta henne. Han kom ända fram till grinden i buxbomshäcken, och han satte sig på en sten vid sidan av grinden. Han läste en stund, men han kunde inte få bort fröken Louises bok ur boken. Rad efter rad följde hon honom. Han vände om bladet, och hon var på den andra sidan också, och hon tvang honom att slå igen boken.

Då hörde han lätta steg på andra sidan häcken, och grinden gick upp. Det var fröken Louise som kom. Hon hade något i sitt förkläde, och hon slängde igen grinden, så att det sjöng i den, och sprang inåt skogen. Hon hade inte sett honom. Han steg upp och skyndade efter henne. Han såg hennes lätta språng och hennes mjuka rörelser, och han visste, att det var till honom hon sprang, fastän hon i själva verket sprang ifrån honom.

"Margareta!"

Hon stannade. Hon vände om och kom till honom röd och varm.

"Å, är du här! God morgon! Vill du hjälpa mig? De här blommorna är jag inte säker på".

Hon tog fram ett par blommor ur sitt förkläde. Han såg på dem och sade deras namn.

"Du kan få låna min flora", tillade han.

"Nej, det får jag inte för pappa och mamma. Tack!"

"Fick du bannor i går?"

"Ja, men det bryr jag mig inte om. Om du visste så fint jag har lagt blommorna. Jag skulle så gärna vilja visa dig dem". Hon stannade plötsligt, stannade så, att hon höll upp att andas. "Du ser ledsen ut, Harald. Fick du också bannor?"

"Att du fick bannor är nog för att göra mig ledsen. Förstår du inte det, Margareta? Och det var för min skull. Om du får bannor för att du är tillsammans med mig, så får du inte komma till mig. Hör du det!"

"Jo. — Å, inte bry vi oss om det. Vi måste ju såga färdig veden först och främst. Jag måste komma. Om du visste vad jag tycker om att vara hos dig. Och jag har glatt mig så mycket åt att få vara med då veden blir färdig. Vi skola göra så fint i vedboden. Såg? Och så måste du hjälpa mig med blommorna".

"Men om du inte får komma?"

"Då kommer jag ändå".

"Men jag kan inte känna att du får bannor. Det, att du får bannor, är bannor för mig".

"Harald, du, om vi äro två om det, så måste vi väl orka med det".

Han svarade inte, han kom ett steg närmare henne, och han tog hennes ljusahår i sin hand.

"Margareta, Margareta, vad du är snäll".

Hela hans ansikte lyste upp.

Jag är snäll. Jag tycker mer om dig, Harald, än jag tycker om alla andra. Kom, så gå vi till vedboden!"

De följdes åt genom skogen till vedboden, och där sågade de ved tillsammans, och han högg den sedan, och hon plockade veden till rätta. De skrattade, och voro fulla av glädje igen och glömde av allt annat. Och då hon måste gå, följde han henne ända till grinden i häcken.

Så kom hon åter dag efter dag, vare sig att solen sken eller att det regnade, och de sågade tillsammans eller studerade blommor, hopkrupna på stubben i vedboden. Då de skildes, kastade hon bollen mot hans bröst fem, sex eller sju gånger, och klockan fem, sex eller sju möttes de vid grinden i buxbomshäcken.

Ingen visste det mer än skogvaktarhustrun, och hon gick och ruvade över hur hon skulle få bort "lilla grevinnan" från vedboden i tid. Mötet vid grinden visste hon intet om.

Det låg endast tjugu osågade vedträn utanför vedboden den dag, då hon sade till friherrinnans kammarjungfru vid ett sammanträffande med henne i handelsboden:

"Jag tycker inte att det passar för fröken Louise att stå och såga ved varenda dag i vår vedvod. Det är inte Ernst, som dragit henne dit, hon kommer dit av sig själv, och friherrinnan borde veta det".

Kammarjungfrun fick mycket brått om hem, och hon fick mycket snart ett ärende in till friherrinnan.

"Fröken Louise vet nog inte, att folk gör en hel historia av att hon går och sågar ved i skogvaktarns vedbod varenda dag", sade hon, och rullade ihop spetsarna, som han strukit åt friherrinnan och nyss visat henne.

Friherrinnan såg upp från sitt arbete. Hon satt och målade på sammet, och denna hennes konstprodukt mötte man överallt i det friherrliga hemmet.

"Louise i skogvaktarvedboden! Vad säger du?"

"Ja, jag tycker att friherrinnan borde veta det. Folk pratar så mycket".

"Vad har hon gjort? Vad säger man?"

"Det är nog inte så mycket som folk gör det till. Fröken Louise går till skogvaktargården och sågar ved varenda dag. Folk påstår, att det är för vackra Ernsts skull, skogvaktarsonen, som hon springer där, och så säger man, att han lär inte alls bry sig om henne, utan att det är bara hon, som....."

"Louise är bara ett barn. Sådant där dumt prat behöver du inte relatera", avbröt denne friherrinnan skarpt. "Bed fröken Louise komma in till mig!"

Kammarjungfrun försvann. Hon sökte "lilla grevinnan" överallt utan att finna henne. Ty "lilla grevnnan" satt på vedstubben i skogvaktarens vedbod och studerade blommor tillsammans med skogvaktarsonen. Först vid tvåtiden kom hon rusande från trädgården, röd och varm och glad, och kammarjungfrun slog genast ned på henne med att friherrinnan suttit och väntat på henne en lång stund och att hon måste skynda sig in till henne. Medan hon sade det tänkte hon, att fröken Louise blivit så vacker på den sista tiden. Hon var sig inte alls lik.

Fröken Louise kom in till modern. Hatten satt kvar på hennes huvud, och glädjen satt kvar i hennes ansikte.

"Vad vill du, mamma?"

Friherrinnan lade bort sina penslar.

"Var har du varit?"

"Ute".

"Och vad har du gjort?"

"Jag har tagit blommor, och så....."

"Man säger att du har sågat ved i skogvaktargården. Är det sannt?"

"Ja".

"Hur har du kunnat komma på en sådan idé, Louise? Det är ju ett farligt arbete och alldeles olämpligt för flickor och passar inte alls".

"Men det är så roligt. Du kan inte tro så roligt det är! Det är inte alls farligt. Jag hugger aldrig, jag högg bara en gång, och Ernst håller i sågen, då jag sågar".

"Men arbetet är inte alls för dig, mitt barn, och inte håller är den där Ernst ett passande sällskap för dig. Jag blev mycket ledsen, då jag fick höra vad du gjort, och tillåter inte att du går till skogvaktargården något mer. Du får inte glömma det!"

"Varför är han inte ett passande sällskap för mig?"

"Det förstår du inte ännu, men din mor förstår det, och du bör rätta dig efter din mors omdöme utan något varför".

"Men han är mycket bättre än jag, mycket snällare och mycket bättre. Han kan mycket mer än jag kan, och han har lärt mig sådant som madeoiselle inte kan. Jag tycker om att vara tillsammans ed honom".

"Louise, du får inte tala så till din mor. Du får inte tala om vad du tycker, då din mor sagt sin mening. Du har gjort mig ledsen i dag, Louise. Jag hoppas, att du inte vill göra mig ledsen något mer. Gå nu och tvätta dina händer, du ser inte ren ut, och kom sen in med din bok! Du kan gärna läsa dina franska sidor nu".

Fröken Louise gick hastigt ut ur rummet och kom långsamt tillbaka med sin franska bok. Vad det var förfärligt tråkigt hemma! Hennes lilla hjärta höll på att brista av längtan till vedboden och skogvaktargården; Hon sörjde inte över att hon inte fick gå dit, hon bara längtade. För henne var livet en oändlig massa möjligheter, och naturligtvis skulle någonting förhjälpa henne till det hon ville.

Efter middagen följde friherrinnan sin man in i hans rökrum, innan hon gick för att vila, och där berättade hon vad kammarjungfrun sagt och om scenen med dottern. Baronen skrattade.

"Det har ingen fara", sade han. "Louise är ett litet fullblod. Om hon i brist på lekkamrat och sysselsättning tagit sin tillflykt till skogvaktarpojken och vedsågning, så kommer det aldrig att gå längre än till lek. Du minns ju historien om grevinnan, som du berättade för mig? Hon är ett äkta litet fullblod. Det är skada att hon inte är pojke. Jag har själv hört och sett hur hon med äkta aristokratisk kläm håller tjänarna på mattan. Men det var bra att du förbjöd henne att sällskapa med den där pojken och att såga ved. Vilket tilltag! Det är synd att hon inte har några kamrater. Hon är alldeles för ensam. Vi måste tänka på den saken".

Och medan majoren och friherrinnan gjorde upp planer för dottern, stod hon i buxbomshäcken och väntade på skogvaktarsonen. Och han kom.

"Harald, du, man har kastat en stor tyngd i vår väg, och vi måste välta bort den, du och jag".

"Vad menar du?"

"Jo, mamma har förbjudit mig att såga ved, och jag får inte gå dit till vedboden. Vi ha bara tjugu trän kvar".

Hans ansikte blev så allvarsamt, och han tog omedvetet ett steg tillbaka.

"Om din mamma förbjudit dig att såga ved, så får du naturligtvis inte göra det — och inte håller komma till vedboden".

En mörk rodnad lade sig över hans kinder.

"Men jag vill såga, jag måste det. Det är bara tjugu trän kvar. Och jag vill stapla upp veden, jag vet hur den skall ligga. Jag måste se det färdigt. Du måste såga hur jag skall göra".

"Din mor tillåter det inte, och du vill det. Det kan inte lösas på mer än ett sätt, Margareta. Du bör inte göra det".

"Men då jag så gärna vill?"

"Nej", svarade han, "det vore inte något nöje för dig längre. Du skall inte göra det. Jag tillåter det inte — för din skull".

"Inte hänler du! Du hjälper mig ju inte".

Hon blev röd på kinderna och ögonen mörknade.

"Jag kan inte hjälpa dig till bannor, du får inte begära det av mig. Jag kommer att längta efter dig, Margareta, men jag kan aldrig be dig att komma. Du får inte vara ond på mig!"

Hon kom ända intill honom, och hennes hand grep fast i hans klockkedja.

"Inte kan jag vara ond på dig, Harald. Men jag måste komma. Jag kommer. Jag skall be att jag får komma".

Han lät det ljusa håret glida genom sin hand gång på gång. Hans ögon lyste, men hans panna var mörk.

"Margareta, lilla Margareta! Du är snäll till och med då du är ond".

Hon stod stilla och såg på honom, alldeles stilla, och hon släppte inte hans klockkedja.

"Jag måste komma. Pappa får gärna ge mig stryk".

"Å, tala inte så! Jag kan inte höra det. Slå din kropp! Bedröva ditt sinne! Kan någon människa vara mäktig det?" Han släppte hennes hår. "Vill du inte tala med dina föräldrar om det?"

"Jo, jag skall be pappa".

"Visste din mor inte om det förrän nu?"

"Jag vet inte. Jag har inte talat om det, och jag vet inte vem som har sagt det nu".

"Varför har du själv inte talat om det?"

"Det vet jag inte. Det kändes, som om jag inte skulle göra det. Har du talat om det för din mamma!"

"Ja".

"Och för din pappa också?"

"Nej".

De sågo in i varandras ögon, men ingen sade något.

Så skildes de. I häcken låg bollen, men hon glömde att slå den mot hans bröst.

V.

Ernst Malm satt på sitt rum för att läsa, men hans tankar voro dystra. Han kände det som om han ville strida, men han visste inte riktigt mot vem han ville strida eller mot vad.

Var han som människa sämre än fröken Louise, eftersom hon inte fick vara tillsammans med honom? Hade han gjort henne något ont eller lärt henne något orätt? Han skulle vilja fråga dem, om han det gjort, dem, som tyckte så. Han hade ju till och med bett henne att inte komma, fastän hon önskade det och han också, för att hon skulle kunna vara lydig mot sin mor. Han stod ju betydligt över henne i fråga om kunskaper, och han hade varit hövisk och artig emot henne jämt. Men hans far var bara en skogvaktare, och hans mor var en bondkvinna. Och det skulle kunna hindra henne att vara tillsammans med honom, skulle kunna skada henne. Han skulle visa dem allesamman, att han kunde skapa sig en ställning jämnbördig med deras, om han också inte kunde skaffa sig ett adligt namn. Hela världen var öppen.

Eller kanske att det var endast vedsågningen, som friherrinnan åsyftat med sitt förbud? Den tanken lugnade hans sinne en smula. Han kände det, som om han ville ila hän till palatset och ta fröken Louise på sina armar och skynda bort med henne till skogen eller till havet eller till öknen — vart som helst men bort från slottet.

Han blev krigisk i sitt unga sinne. Han tänkte på hur det skulle vara att samla hela sin styrka, all sin kraft, hela sitt jag och röva fröken Louise, fly med henne. De skulle sitta på en snövit gångare, hon framför honom i sadeln, och han skulle känna att hon var hans tillhörighet, att han ade vunnit henne åt sig. Det måste ha varit en härlig tid, den tiden, då styrkan gick framför allt, tänkte han, och då man blott följde den stora naturlagen: det du kan ta, det är ditt. I den tiden måste man ha varit stark, i den tiden måste man ha varit rik.

Han satt på sitt lilla rum och drömde sig stark och drömde sig rik, ty i drömmen bortförde han fröken Louise från hennes fars stolta slott, och hon blev hans. — Men han läste inte.

"Någon har berättat för friherrinnan att fröken Louise har sågat ved här hos oss, och nu får hon inte göra det", sade han til modern, då han kom ner. "Det fins således hårda hjärtan och elaka tungor. Jag visste det inte förut".

Modern såg upp till honom med blicken hos ett sårat djur, och hennes händer satte ner bördan, som hon bar.

"Hur vet du, att det var ett hårt hjärta och en elak tunga, som sade det?"

Handen sysslade med förklädesbandet, och den skälvde.

Men Ernst sade ej något mer om fröken Louise till modern.

Nästa dag steg han tidigt upp och gick ner till vedboden. Hans starka arm drog sågen med fart genom vedträna, tills det sista var genomsågat. Vedboden hade en helt annan uppsyn den dagen. Ernst var inte glad. Samma dag högg han också sönder veden. Varenda bit var kluven, och han höll på att stapla upp den, då fröken Louise med glödande kinder kom rusande dit. Klockan var då halv åtta på kvällen.

"Har du sågat det alltsammans?"

Hon såg helt besviken ut, och hon glömde att hälsa.

"Ja, det är färdigt nu". Han kastade upp några vedträn. "Så här ser det ut. Nu har du ingenting att be din far om, Margareta".

Hon förstod inte riktigt, förstod inte den ton, med vilken han talade. Hon kom fram till honom och räckte honom det sista vedträet och jämnade det han förut lagt upp.

"Varför kom du inte till grinden? Jag har suttit och väntat på dig så länge".

"Skulle jag komma?"

"Ja visst". Hon satte sig på vedstubben. "Jag kunde inte få gå hit i dag, då du sågade, jag måste vara hemma och prova. Mamma reser till Marstrand om torsdag, och jag skall följa med. Vi skola vara där i tre veckor. Har du rest då jag kommer hem igen?"

"Ja".

"Så dumt! Jag tänkte att jag skulle ta blommor där, alla, som växer vid havet, två exemplar, ett åt dig och ett åt mig".

"Tack!"

Nu käpde hon igen hans röst, och nu satte han sig på stubben bredvid henne.

"Är det något annat som du vill att jag skall ta med mig åt dig ifrån havet".

"Ja".

"Vad då?"

"Dig själv".

Hon skrattade muntert.

"Ja, jag skall taga med mig själv åt dig, tills nästa gång vi råkas. Kommer du hem i jul?"

(Forts.)

Över Saskatchewans prärier.

Av KAL.

Resan gick med C.P.R. över Brandon, Regina och Moose Jaw. Med undantag av ett stycke buskland, något öster om Regina, är det öppen, trädlös prärie. På många ställen står mycket av havren ännu ute. Sädesstubben sticker överallt upp ur det tunna snötäcket och vid varje sädesskyl har en liten driva samlats. Sådan ter sig prärien i sin lätta vinterskrud.

Moose Jaw är ett betydelsefullt farmarcentrum. På grund av de dåliga tiderna för farmarna hava stadens affärer också blivit dåljga. Jag besökte några av staden "real estate" män. De flesta hava nu emellertid under den döda säsongen stängt sina lokaler. En av dem, jag talade med, ville ingå ett vad med mig, att det på två månader icke avslutats sex frivilliga landaffärer i hela Moose Jaw. Alla syntes dock hoppas på en snar förbättring av affärerna. Dagtidningarna från Regina, Saskatoon och Moose Jaw uttalade sig i samma riktning. Det senaste årets erfarenheter har emellertid gjort farmarna rätt sä mstrogna och ingen kan väl undra därpå.

Omkring sjuttio mil nordväst om Moose Jaw ligger ett svenskt samhälle några mil söder om stationen Gilroy på Riverhurst—Moose Jaw banan (av C.N.R.) Tågförbindelsen är icke den bästa. Passagerartåg gå från Gilroy mot Moose Jaw på morgonen kl. 6.15 varje tisdag, torsdag och lördag, samt återvända samma kväll kl. 10.25.

Gilroy är ingen stor stad. Den har ett hotell berett att mottaga två resande, men vid min ankomst voro vi tyvärr tre resande, som stego av tåget. En av dem kom före mig och lade beslag på de två tillgängliga bäddarna. Själv fick jag sitta uppe och vänta tills husmodern vid 4-tiden på natten kom hem från dansen, då det även blev väl ordnat för mig. Utom hotellet finnes där ett par "store" och en "postoffice". Över det ena "storet" var danshallen belägen. Jag gick in i "storet" för att se, om jag kunde träffa någon svensk, vilket dock icke lyckades. Handlanden beklagade sig över det fördärvliga dansandet, detta på grund av saker, som han sett i kafferummet, trappan och "storets" lagerrum. Han trodde, att de gamla folkdanserna skulle vara ett bra motgift.

Sedan dess har det varit snöyra, 1-3 snö och 2-3 sand. Men vem bryr sig om väder, då man sitter inne i ett trevligt, äkta svenskt farmarehem. Hemmet tillhör dalmasen Anders Flink och hans kulla. Och runt om kring på de andra farmarna bo andra dalfolk. Så snart vädrens makter det tillåta, skola vi ha ett möte.

Gilroy, den 19 jan., 1922.

ORDET FRIT.

(Forts. fr. sid. 3.)

jag kände Eric Rosén. Och då jag jakande besvarade denna fråga, samt upplyste honom om att Eric Rosén var kassör för den konferens, som sänt mig såsom missionär till Canada, kunde han icke längre tillbakahålla sina tårar. Detsamma var även förhållandet med hans hustru. Mannen sade: Jag har erhållit så mycket gott genom Roséns predikningar, att jag kan icke annat än älska honom. Ja, jag har genom honom kommit till insikt om min själs frälsning.

Ett par unga troende makar träffade jag, vilka nyligen anlänt hit från Sverige. De hade baptisternas grundsatser, ehuru de ännu icke voro döpta. En avfälling, som förr tillhört en baptistförsamling i Dalarna, var en av de, som jag fick bedja till Gud med.

Under denna tid besökte jag Winnipeg, Louisebridge, Tyndal och Scandinavia, Man.; Rat Portage, Norman och Sulteus i Ontario; Langenburg och Yorkton i Assiniboia.

Journalistförbundets möte.

Svenska journalistförbundet i Amerika höll den 4 januari sitt årsmöte å Svenska klubben i Chicago. Före det egentliga mötet intogo förbundets medlemmar middag i klubbens matsal. Härvid närvar även förbundets hedersledamot dir. C. S. Peterson, som i ett anförande bl. a. omtalade huru det tillgick vid en av svenska, norska och danska journalister sommaren 1920 anordnad festlighet å Saltsjöbaden, till vilken han inbjudits i egenskap av ordförande för Swedish Choral Club. Han frambar även ett tack till de svensk-amerikanska journalisterna för deras betydelsefulla insats i all svensk verksamhet i Amerika och påpekade några av de stora uppgifter som ligga dem före i framtiden.

Förbundets ordförande red. Frithiof Malmquist besvarade detta tack med att i sin tur och å förbundets vägnar uttala tacksamhet för att åtminstone en, hedersfästen nämligen, i handling visat att han förstår och värdesätter det arbete som utföres av den svensk-amerikanska pressens män. Han betonade också att knappast några svensk-amerikansk verksamhet lätit sig göra de svenskspråkiga tidningarna förutan. Visserligen, sade han, heter det att komitéer eller enskilda utfört det eller det offentliga värvet, men då man närmare granskar saken, skall man finna att det är tidningarne, som möjliggjort det hela genom initiativet och organiseringen eller genom att påverka allmänheten att sluta sig upp omkring saken.

Av kassörens vid det egentliga mötet avgivna rapport framgick att förbundet i sin allmänna kassa hade en behållning av $224.74 och i understödsfonden en behållning av $829.27. Av sekreterarens rapport framgick att under året en medlem avlidit, en utträtt ur förbundet på grund av övergående till annan verksamhet och fem nya intagits, så att medlemsantalet vid årsskiftet utgjorde trettionio. Under det gångna året har ej hos förbundet påfordrats några ingripande i lönefrågor, men däremot har understödsfonden i två fall anlitats.

Valet av tjänstemän för 1922 utföll så att till ordförande omvaldes Frithiof Malmquist, till viceordförande nyvaldes Andrew Tofft, till sekreterare omvaldes S. H. S. Leonard och till kassör omvaldes Oliver A. Linder. Dessutom valdes till revisor för en tid av tre år, Waldemar Skoglund.

För övervägande inlämnades ett förslag till ändring av verksamheten genom att hålla blott ett sammanträde om året och överlämna åt styrelsen att sköta om de löpande göromålen. Förslaget upptogs till behandling och bordlades.

HUR KOMMER DET SIG

att så många åkommor, hvilka synbarligen ha trotsat berömda läkares skicklighet, gifva vika för det stilla inflytandet af ett enkelt hembotemedel sådant som

DR. PETERS

KURIKO

Jo, emedan den går direkt till roten af det onda, orenheten i blodet. Den är beredd af rena, hälsogifvande rötter och örter och har varit i bruk i mer än hundra år.

Säljes icke af apotekare. Sändes direkt från laboratoriet.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(Levereras tullfritt i Canada)

SVENSKA VAROR

För våra landsmän i staden och i landsorten.

Som det nu är möjligt att få nästan alla svenska varor, kan jag tillmötesgå snart sagt alla Edra önskningar i fråga om sådant. Om Ni önskar något, som ej är upptaget å nedanstående prislista, så var god tilliskriv mig därom, och jag skall göra mitt bästa att förskaffa det.

Alla priser f. o. b. Winnipeg, men priserna äro naturligen underkastade någon förändring. Sänd pängar i postmoney order, express money order, registrerat brev eller check. Glöm ej utskriva namn och adress tydligt.

PRISLISTA:

Lutfisk, torr pr. lb. ..... .35 Koriander, per lb. 1.25
Do., lutad ..... .17½ Kaffe, per lb. ..... .60

P. NELSON

Äldsta skandinaviska handlande i Winnipeg.
409 DUFFERIN AVE. — TEL.: ST. JOHN 319 Winnipeg, Man.

Henry Brothers Limited
277 Smith St.
Rengöring och färgning.
"Tillfredsställelse säker"
Tel.: N 1151 4 telefoner.

Köp edra möbler och husgeråd

på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. Råd givas gärna.

J. A. BANFIELD
Pålitlig möbelaffär för hemmet
492 Main St. Tel.: N 6567

DANSKA WIENERBRÖD
och
Gott Kaffe
Wienerbröden äro tillagade efter Hr Klittengs berömda recept.
Gör oss ett besök!
Ice Cream, Té, French Pastry
The Chocolate Shop
268 Portage Avenue
WINNIPEG.

WALTER S. JOHNSON
Den enda skandinaviska juvelerare i Edmonton
Speciell uppmärksamhet ägnas ordrar per post samt reparering av klockor per post.
10356—101 St., Edmonton, Alta.

Emil Löfvendahl
Svensk urmakare
Expert reperation av klockor.
Orders från landsorten expedieras omsorgsfullt.
500 Talbot Ave., Elmwood, Winnipeg, Man

SKANDINAVISK ADVOKAT
Tel.: Kontor, A 1613.
Residens, B 3712
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave. Winnipeg.

SKANDINAVISKE ADVOKATER.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN
811 McArthur Bldg.
Telefon: Main 4503 og 4504
P. O. Box 1656.
VINNIPEG MANITOBA

JACKSON BROS.
Juvelerar och Guldsmedsaffär.
Speciellt uppmärksammas postorders
på och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel 1747 Edmonton Alta.

Alla slags elektriska arbeten utföras snabbt, bra och billigt
Elektriska spislar
och andra elektriska apparater till billigaste priser
KOSTNADSFÖRSLAG O. RAD GRATIS.
B. MANGER
Tel.: Sh. (3) 6607, Suite 7 Vingåd Apt.
Winnipeg Man

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co.'s berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags stukdomar, hemliga synder, deras följder, återbyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglad omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den pålitliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Peoriers S., Room 216, Chicago, Ill.

Prenumerera på och annonsera i Svenska Canada-Tidningen.